

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1913, 01.02.1913**

Číslo ročníků: **3, 9**

Číslo výtisků: **3, 9**

Datum vydání čísla: **01.02.1913**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránka:

Česká Rus.

Velký koncert česko-ruského umělce Bohumila Sýkory.



Ve středu dne 6. února v Kupeckém sále bude koncert známého českého violončelisty pana Bohumila Sýkory. Český národ má hojně výtečných hudebníků a snad právě umělci hudebníci české jméno daleko v cizině proslavili. Čestí Kubelíkovi, Ondříčkové, Kociáni, česká kvarteta mají jména světová a těší se všeobecně oblíbené. S pýchou a hrdoostí hlásíme se ke krajanům, kteří dobře slouží české věci v cizině a s radostí vítáme objevení se nových sil na uměleckém světovém obzoru.

Pan Bohumil Sýkora je umělcem mladým, ale má již minulost. Hojně posudky světových listů, jež máme v rukou, dokazují, že je mistrem ve svém oboru, že je umělcem prvního řádu. Pro nás ruské Čechy umění páne Sýkorovo je tím cennější a jeho úspěchy tím milejší, že pochází z našeho středu, že je krví z naší krve.

Narodil se v jedné z nejstarších českých osad na Volyni v Hlinsku, trávil své mládí mezi ruskými Čechy, studoval na ruských školách, ukončil „Kijevskou hudební školu“ a po studiu na „Lipské hudební konservatoři“ vrátil se zase zpět do Ruska, aby zde uplatnil své vědění a prospíval české věci. Je synem známého českého vojenského kapelníka pana Sýkory, jež mnozí naši krajané z Volyně dobře znali po dobu jeho působení v Ostrogu. Matka pana Sýkory žije v českém Zdobunově. Sýkora je tedy v pravém slova smyslu ruským Čechem a povinností nás všech ruských Čechů je, abychom dle sil svých a dle možnosti usnadnili mu cestu po které kráčí.

Je dosud mlad, ale vykonal již delší cesty v Německu v Cechách, ve vzdálené Sibiři, ba byl i v Číně, kde krásnými zvuky svého nástroje vyvolal všeobecné nadšení. Vadou jeho snad jen, že se nenarodil bohatým, že neměl štěstí padnout na podnikavého impressaria, který by mu dovedl udělat velkou reklamu jež dnes především zajišťuje úspěch každému umělci. Tam, kde se kritika neplatí, kde se cení jen opravdové umění, úspěchy o hře a umění Sýkorovo byli co nejlepší.

Připisují pražský „Čas“, který nerad někomu pochlebuje, napsal před rokem o jeho hře mezi ji-

ným: Pan Sýkora svou hrou tak unesl posluchače, že chvílemi zatajovali dech o v síni zavládalo hrobové ticho. „Pražská“ Samostatnost“ 24. února 1912 své dojmy vyjádřila takto: „Pan Sýkora je neobvykle nadaný ve všech ohledech. Má netoliko vynikající techniku, nýbrž je obdarován i umělecky citlivou duší a schopen vyvolávat hlubokou náladu. Vše co se žádá od virtuosa zní v jeho výkonu neobyčejně krásně. Jeho technická virtuosita překonává nejtěžší pasáže s neobvyklou lehkostí, dynamické odstíny jsou vypracovány hudebním vkusem, forte a piano mají svoji sílu a něhu. Umělec působí na duši posluchačů a vyvolává v ní hluboké uspokojení.... Pan Sýkora je umělec temperamentní hrající s celou duší a ohněm svého mládí. Dosáhl velkého hlučného a zaslouženého úspěchu.“

Petrohradské „Novoje Vremja“ 10. února 1911, napsalo: „B. Sýkora žák světového Klengel, je důstojným nástupcem Veržbiloviče. Ovládá svůj nelehký nástroj velkolepě. Flažolety i dvojité tony přivedl k takové jemnosti, že chvílemi se zdá, že tento zvuk nepochází od smyčcového nástroje nýbrž od letný dopravené housle. Německý petrohradský list: „Petersburger Herald“ svůj úsudek o hře Sýkorově shrnul v tato slova: „Něco vynikajícího přednesl nám Sýkora na svém violončele. On je „pendant“ Kubelika. Nejlepší znalci hudby a kritiky vniknuli do hudby Sýkorovy, nevěděli poslouchají-li housle, nebo čarovný nástroj Sýkorův. Ukázal nám netoliko vynikající, ale dosud nestýchané výkony na tomto nástroji. „Thüringer Tageblatt“ (Erfurt) praví: „Sýkora vyluzuje ze svého nástroje zářnivé zvuky a v očích posluchačů vyvolává slzy.“ „Journal de Peking“ z Pekingu napsal v červnu 1911: „Všechno co hrál Sýkora, všechno ohromovalo. Nadšení nebylo konce. Největší německý hudební časopis „Allgemeine Musikzeitung“ (Berlin) praví, že „ton Sýkorův je plný a vřelý, že jeho hra je dokonale vyvinutá a bertinská „Die Post“ dodává, že „Sýkora je mistrem na svém nástroji.“ „Leipziger Tageblatt“, jehož hudební kritik je velice přísný zvláště k začátečníkům jakým pan Sýkora byl před dvěma roky,

krátce po ukončení svých studií na lipské konservatoři, napsal neobvykle vřelý úsudek, z nějž uvádíme:

„Poslouchat celý večer toliko jedině violončelo s plnou pozorností a vnitřním uspokojením lze jen tehdy, když hraje tak vynikající mistr svého nástroje jako je Sýkora, jenž unesl své posluchače. Techniku má obrovskou. Pasáže jednoduché i v dvojitých notách, flažolety, celé řetězy trilků i všechny ostatní těžkosti Sýkora překonává s neobvyklou lehkostí a jistotou. „Sibiřská Zíř“ v březnu 1911 napsala, že, Bohumil Sýkora je zářícím zjevem na hudebním obzoru. Je umělcem v pravém a ušlechtilém smyslu tohoto slova. Současně s jeho překvapující technikou pravé i levé ruky, a mohutným tonem všude cítíte citlivou duši, která se dovede chvěti a rozechvíti i jiné. To je jeho přednost před ostatními violončelisty prvního řádu. „Charbinský Věstník“ 24. napsal: Tyto dva večery 24. a 26. (dubna) prosvětlily vlny psné rozkvěty jeho talentu, naplněné zvuky zářnivé zpívajícího čela, něžnými sněními, barvitými zvuky dlouho zůstanou v naší paměti. Slyšeli jsme krále violončela: Popela, Davidova, Veržbiloviče... ale Sýkora jako technik je předstihl. Okouzlení hrou umělcovou obecenstvo uspořádalo mladému koncertistu řadu nadšených ovací.

Prinášíme řadu úsudků — jsou to jen krátké fragmenty a je to prapenetrná částka toho, co bylo o hře Bohumila Sýkory napsáno. Doufáme však, že to úplně stačí, aby naši krajané zatoužili poslechnout našeho vynikajícího česko-ruského umělce, aby hojně naplnili sál Kupeckého sálu a aby svoji přítomností dokazali, že dovedeme ocenit své dobré lidi a umělce dříve, než dosáhnou vrcholu své slávy.

Krajané!

Zveme vás všechny, kteří jste členy našeho spolku, co nejdříve, dostaviti se k **valné hromadě**, která se koná dne 17. února v místnosti „Kijevského Sokola“ na Malé Vasilkovské č. 7 o 3. hod. odpolední. Nesjeděte se v této době potřebný počet členů, bude se valná hromada konati v týž den o hodinu později, v téže místnosti za každého účastenství členstva. Zveme na valnou hromadu také ty, kteří členy našeho spolku ještě nejsou, ale chtějí by se dát zapsat. Své spolčené prosíme o hojně účastenství, aby nejen vyslechl zprávy a posoudil činnost dosavadního výboru za uplynulý rok, ale také proto, aby se přihlásili jako noví spolupracovníci na čestném poli národní práce ve spolku. Mnozí členové nynějšího výboru byli tento rok prací tak přetíženi, že se jeví pro ně nevyhnutelným alespoň částečný odpočinek; kromě toho mladé síly jsou spolku nutné jako každému živému organismu. Cím více nás bude, tím méně námahy připadne na každého. Takové, rovnoměrné rozdělení spolkového trudu jest tím náležitější, že práce, jak se ukazuje, bude čím dále tím více, jelikož kruh spolkové působnosti se stále rozšiřuje.

Mimo odboru zábavního, který vyžaduje mnoho práce, máme odbor dramatický, komisi pro záležitost školní, mnoho práce bude vyžadovati knihovna rozšířená, několika sty darovaných spolků knih, z kterých se mají vytvořiti knihovny přenosné. Tyto knihovny, každá v 50 svazcích budou posílány do těch osad, kde Čechové žijí ve větších skupinách, (zatím

do gubernií kijevské, volynské a chersonské) a budou jednotlivými osadami vzájemně vyměňovány.

Mimo to hodlá spolek zahajiti akci přednáškovou, mluví se o informační kanceláři, jsou návrhy na zřízení fondu pro nutné a podpory zasluhující krajanů. Všechny tyto a ještě jiné obory osvětové a podpůrné činnosti vyžadují nejen hmotných prostředků, nýbrž i živé práce, a budou jen tenkrát možný, když nám širší česká veřejnost svou pomocí jak v prvním tak i v druhém ohledu neodpře. Zbývá nám ještě mnoho vykonati v Kijově a už se ozývají hlasy o pomoc na venkově. Naše osady, bez odporu tvoří hlavní masu našeho národního těla na Rusi a právě odtud slyšíme čím dále, tím důtější volání o nápravu. Staré pokolení našich kolonistů, u kterých cit národní byl tak živý, odchází a na jeho místo přichází mládež veškerého národního vědomí zbavená. S úpadkem národním pozoruje se i úpadek mravní. Píti a karban se stále více rozmáhá. Nedostatečně a někdy i žádné školní vzdělání v jazyku mateřském dělá to, že mládež odpadá chutí nejen ke knize české ale i ke knize vůbec. Otázka zařizování oddělení našeho spolku po venkově, povolených stanovami, se stává naléhavou. Spolek chová naději, že přenosné knihovny budou prvním zdárným krokem ku vzájemnému sblížení krajanů ve věci českého vzdělání na Rusi.

Ale ani knihy, ani noviny, samy o sobě velmi důležité, nemohou nahraditi dobrou českou školu. Jak trapné, na příklad, působí zpráva jednoho venkovského dopisovatele v „Čechoslovane“, který, když vypočítal všechny vymoženosti jich obce i elektrické osvětlení, i kinematograf končí: „ale školu jsme ztratili“.

Proto hlavním předmětem našeho snažení, musí být škola, ona nám musí dát dobré uvědomění Čechy a naši nové vlasti — zdárně oběť.

Krajané! Čechové na Rusi si zvykli diviti se v Kijev, jako na osvětové ústředí celé naší společnosti. V Kijevě máme jedinou českou školu, vydržovanou českými spolkovými prostředky, v Kijevě vychází jediný český časopis, Kijev je velkoměsto zeměpisně nejbližší, jak našim českým osadám, tak i naší staré vlasti. V Kijevě ode dávna nejlépeji proudil český společenský život, proto mravní zodpovědnost spolku našeho, jako jediné české instituce v městě Kijevě, jest větší. Vaše podpora jest našemu spolku nevyhnutelná. Pomozte jak můžete — hmotně i mravně. Každý, kdo má nějaký návrh, nechť jej písemně sdělí některému z členů výboru nejdříve do 4. února. Postarejme se, aby jméno spolku „Jan Amos Komenský“ bylo nejen štítem, ale aby v duchu Komenského se také jednalo.

Výbor dobročinného a vzdělávacího spolku Jan Amos Komenský v Kijevě.

29. (13. ún.) ledna 1913.

Dne 2. února
VŠICHNI KIJEVŠTÍ
ČEŠI A KDO BUDE
MOCI I Z OKOLÍ
NAVŠTÍVÍ

VĚNEČEK
ČESKÉHO KIJEVSKÉHO SPOLKU
J. A. KOMENSKÝ
V DVORJANSKOM
SOBRANÍ.
ZAČ. O 8 H. VEČ.

□ □ □

Úspěch sokolského tělocviku v Kijevě.

Od jisté doby učitelé tělocviku na středních školách v Rusku byli dosazováni Češi, chovanci našich sokolských organizací v Cechách. Posledního času, co působí v Petrohradě tělocvičné kursy pro důstojníky na místa učitelů — Čechů bývají dosazováni důstojníci, vyšší z těchto kursů.

At jakkoli jest pozorovati na evičtích důstojnících vliv jich sokolského učitele z kursů, znamenitého Erbeny, tož přece se u nich stále pozoruje vojanská, komisi těžkopádnost, a uniformovaná jednotvárnost.

Zřejmým toho dokladem bylo veřejné cvičení začeva gymnasia kijevského školního obvodu v neděli 27. ledna v obšírné místnosti „Skeitink-rinku“ na Nikolajevské ul. v Kijevě. Kdežto pod vedením našich Sokolů žáci gymnasia prováděli uložená jim úkoly — při tom ukoly zajímavé právě svou rozmanitostí — lehe, hravě bez hluku a štončání jen na pouhé znamení nebo pokyn, bylo možno pozorovati u začeva vedeného důstojníky nejistotu ve vystupování — co je v tom případě nejnepřípadnější — nekdáž. Takovým způsobem rozdílný výsledek práce učitelů vojůn byl až příliš patrný.

Na cvičení bylo mnoho — zvaného — obecenstva. Byl přítomný náčelník jízhop. kraje gen. adj. F. F. Trepov, velící gener. kijev. voj. obvodu N. J. Ivanov, kijevský gubernator N. J. Sakovnik, místogubernator B. D. Kašarev, zastupující kij. golov. F. S. Burčak a mn. j. vynikajících osobností. Přítomný inspektor kijev. školního obvodu N. A. Děrevický při cvičení žáků vedených našimi Sokoly, živě projevoval svoji spokojenost.

Br. Kotek provedl ze svých sokolských cvičení rej a cvičení s tyčemi, při čemž se zúčastnilo 200 žáků z pěti kijevských gymnasií při zvucích motivů ze VI. všesokolského sletu v Praze. Hudbu navícili náš krajan vojenský kapelník p. Skarlant.

Ze skupinových cvičení provedli žáci gymnasia Naumenko, pod vedením Br. Malého, zajímavá cvičení na stálkách. Velmi se líbila prostná cvičení žáků VII. gymnasia, která navícili Br. Honzátka. Zastvo z I a III gymn. vedené Br. Kovarikem, žáci VI gymn., dále žáci pod vedením Br. Kotky a chovanci reálné školy provedli pěkná cvičení na nářadích. Učitelem tělocviku v Bílé Cerkvi Br. Pachlem předvedeni žáci jeho gymnasia provázání hlučným potěskem za jich ladná a smělá evičení na bradlech. Bylo i šermování, hry, a na konec živý obraz. Cvičení se všeobecně líbilo.

„Kijevská Mysl“ ve svém referátě v tomto veřejném cvičení poznamenává, že nedávno unášeni se „marsirovkou“ patrně už zmizelo a tělocvik začeva dostává zdravý směr. K tomuto dodáváme, že ten novější zdravý směr je právě výsledkem tělocvičné soustavy sokolské a její zástupců, českých učitelů tělocviku.

Školní děti nepatří do hospody.

Z mnoha míst přicházejí stěsky českých i ruských učitelů, že čeští rodiče vodi děti do zábav a do hospody, nechávají je sedět ce- je noci v konfi a alkoholovém smradu a dovolují jim, aby tančili jako dospělí. Je to hrozný nešvar. A když již rodiče sami nemají tolik rozumu, aby nekazili své děti, měla by se ozvat celá obec. Povinností všech nás je, aby v českých osadách obecni schůze se usnesly, že dítě mladší než 16 let do hospody nesmí. Toto usnesení by mělo být závazné jak pro rodiče tak pro hospodské. Naríkáme, že naše mládež je spustlá, že se dopouští všemožných